

[Statsministeren]

ne præcisere, hvad det er. Det er socialdemokratiets principper og ideer om, hvordan der bør føres boligpolitik og skattepolitik her i landet. Det er det, som socialdemokratiet mener er det rigtige, det, vi mener bør gennemføres, men det er naturligvis også noget, vi er klar over vi ikke kan gennemføre præcis, som vi har fremlagt det. Vi er klar over, at der skal forhandles. Det har jeg sagt så mange gange, at det egentlig er overflødig at gentage det, men det er, ligesom om det er forbeholdt andre partier, når de har regeringsmagten, at de har lov til at fremsætte deres principielle synspunkter, hvorefter man forhandler, men hvis en socialdemokratisk regering gør det, så: uha! Men lad mig understrege det igen: vi vil naturligvis forhandle. Lad mig gentage det, jeg også har sagt så mange gange: de store, afgørende problemer og især de store, afgørende, økonomiske problemer bør og skal man søge at finde brede løsninger på. Hvis ikke man får brede løsninger ind over den berømte midte, er det ikke holdbart.

Hr. Poul Schlüter sagde i en alvorlig tone, at man ikke ville lade sig true, og hertil kan jeg kun sige, at jeg ikke mener, regeringen og socialdemokratiet har truet. Vi har simpelt hen fremlagt vore synspunkter, og vi håber, at også den anden part i folketinget – og det må jo vise sig, hvilken del og hvor stor en part det er – også vil være villig til at forhandle; det er klart, at et kompromis bestemt bør tilvejebringes.

Jeg vil dog gerne advare hr. Poul Schlüter, som sætter så mange betingelser op, at det ærlig talt kan blive lidt svært og næsten kan se ud, som om det er hr. Poul Schlüter, der truer og stiller ufravigelige betingelser.

Hr. Poul Schlüter sagde meget højtideligt: regeringen har jo kongelige vilkår for samarbejdet i folketinget. Jeg siger tak, og jeg siger tak, fordi det et lille stykke af vejen er rigtigt, i den forstand at der jo har været vilje til samarbejde. Men hvorfor så larme op? Hvorfor så være chokeret, fordi regeringen lægger sine principielle synspunkter frem?

Lad mig alligevel minde hr. Poul Schlüter om, at hver eneste forhandling bestemt har været præget ikke af det, man kalder kongelige vilkår, men derimod af synspunkter, der stod skarpt over for hinanden, men hvor både de konservative, socialdemokratiet, venstre og andre partier har været villige til at

møde hinanden, og det må være det, der er grundlaget for en mulig løsning af vore skatte- og boligproblemer, når de nu endelig skal tages op i løbet af efteråret.

Må jeg også, specielt når det er til hr. Poul Schlüter, igen sige tak for de kongelige vilkår, som regeringen tilbydes, men tilføje, at de konservative jo ikke altid har været så villige til at forhandle. De konservative har også, når vi har lavet forlig med ganske mange partier i dette ting, i bestemte situationer holdt sig pænt reserveret udenfor. Det har I ret til, men lad så være med at give det indtryk af, at I altid har været parat; der er andre, der i visse situationer har været flinkere, end hr. Poul Schlüter har været.

Selv om man måske ikke burde grave i fortiden, vil jeg ikke undlade i den forbindelse at minde om, at der jo har været nogle tilløb til regeringsstørme, også på sager, der faktisk er fuldstændig ude i periferien af de egentlige problemer. Jeg skal ikke grave for meget i det, men hr. Poul Schlüter ved det, og jeg nævner det bare, for at vi ligesom har det historiske forløb forud med, for at dette med de kongelige vilkår kan ses på en lidt anden måde, end hr. Poul Schlüter fremstillede det her.

Hr. Poul Schlüter ville berolige mig og sagde, at statsministeren behøver ikke at blive chokeret. Dertil vil jeg sige: nej, det er jeg heller ikke, hr. Poul Schlüter. Jeg kan også sige, at jeg, som et andet højtæret medlem af dette ting har sagt, sover ganske udmærket om natten, og det samarbejde, der nu er etableret mellem de fire partier, gør mig ikke alvorligt urolig. Dog, jeg læste Berlingske Søndag for et stykke tid siden, og dér udtalte hr. Poul Schlüter bombastisk efter at have forhandlet med de fire partier: regeringen må lægge sine skatteforslag i arkivet. Punktum. Ingen forhandlingsvilje, ikke noget som helst i retning af de pæne ord om kongelige vilkår, men tværtimod en ensidighed og en stædighed, som måske ikke var ment sådan, men som stod på tryk og altså ikke umiddelbart kunne bortforklares.

Nå, jeg konstaterede, at der ikke var nogen grund til at blive chokeret. Jeg kunne tage det roligt, for der var andre medlemmer af den nye gruppering i dansk politik, som sagde, at dette her selvfølgelig måtte stå for hr. Poul Schlüters egen regning. Da jeg så havde anledning til at diskutere det med hr.